7 de març: Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs

Text de l'Evangeli (*Mt* 10,34-39): En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No us penseu que hagi vingut a portar la pau a la terra. No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. He vingut a desunir el fill i el pare, la filla i la mare, la nora i la sogra. Els enemics de cadascú seran la gent de casa seva. Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi. Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà».

«Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, els contrastos dels fets colpeixen les nostres consciències. Perpètua i Felicitat són dues dones del segle II —molt joves i mares recents— que es lliuraren al martiri l'any 203. I heus aquí les meravelles del cristianisme: per amor al Crist moriren com germanes, tot i que des del punt de vista social Felicitat era esclava de Perpètua. Totes dues juntes —sostenint-se l'una a l'altra— varen patir el mateix i de la mateixa manera. Davant del Senyor no hi ha distinció entre "jueu" i "grec": tots som del Crist, i Crist és de Déu (cf. 1Co 3,22-23).

Un altre contrast esfereïdor: els germans cristians tingueren amb Felicitat i Perpètua un tracte delicat, sol·lícit, amorós —gairebé de veneració— en les seves darrers hores, mentre que l'autoritat i el públic pagans es captingueren de la manera més barroera i grollera. Sorprèn la cota d'inhumanitat a la que pot arribar l'humà quan —deslliurat del Creador— gaudeix amb la salvatge destrossa del cos del màrtir... Lluny del Logos —l'Amor i la Raó eterns— l'home assoleix uns nivells d'irracionalitat desconeguts fins i tot pels mateixos salvatges irracionals.

Vet aquí, doncs, el drama de la «consciència aïllada. Aïllada, de què? Aïllada de la revelació de Déu» (Papa Francesc). Jesucrist no vol la "guerra", però Ell mateix havia de ser —en paraules de Simeó— una «senyera combatuda» (Lc 2,34). Qui no és amb Ell se situa contra Ell i contra els seus seguidors (cf. Lc 11,23). L'Amor de Déu i la Creu de Jesucrist no deixen indiferents a ningú...

Paradoxalment, els noms d'aquestes santes —"Felicitat" i "Perpètua"— semblen contrastar amb l'acceptació de la "creu" i la renúncia als "bens temporals". Sí, elles es varen entregar a la Creu del Senyor tot renunciant a un futur temporal, en vista a la "felicitat perpètua", l'única que val de veritat. Es fan realitat les paraules de l'Evangeli d'avui: «Qui l'haurà perduda [la vida] per causa meva, la trobarà»

(Mt 10,39).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Mogudes per una caritat sincera, una esperança certa i una fe no fingida, aquestes dues dones ascendeixen trepitjant de diferents maneres el cap de la serp malgrat els seus xiulets» (Sant Agustí)

- «No tingueu por d'arriscar la vostra vida obrint-la a Jesucrist; és el camí per tenir la pau i la veritable felicitat» (Benet XVI)

- «El fidel ha de donar testimoni del nom de Senyor, confessant la seva fe sense cedir a la por L'acte de la predicació i l'acte de la catequesi han d'estar penetrats d'adoració i de respecte envers el nom de nostre Senyor Jesucrist» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.145)